

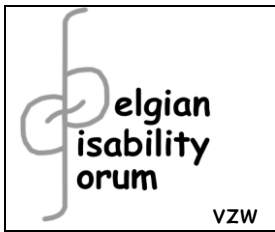
BDF - Jaarverslag 2009

De jaren volgen elkaar op en lijken soms erg op elkaar. De tijd zorgt ervoor dat er steeds dossiers bijkomen die het concept van niet-discriminatie en gelijkheid voor iedereen concreet vooruit helpen. De actualiteit geeft ons geen respijt. De belangenverenigingen van personen met een handicap die lid zijn van het BDF hebben erg hoge maar legitieme verwachtingen op het vlak van de insluiting van personen met een handicap... In 2009 was dat niet anders.

In die context zag het BDF zich bevestigd in zijn rol van deskundige, zowel op Belgisch als op supranationaal vlak. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat de sensibiliseringsactie die het BDF voerde in het kader van het ratificeringsproces van het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap in het bijzonder werd beklemtoond tijdens de interpellaties in het Belgische federale parlement.

Uit het actieplan dat op 26 januari 2009 door de AV werd goedgekeurd, lichten we de volgende prioriteiten:

1. Prioriteit 1. Verspreiding van informatie – opvolging van de supranationale actualiteit
2. Prioriteit 2. Sensibilisering en lobbying
3. Prioriteit 3. VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap
4. Prioriteit 4. Europese richtlijn personen met een handicap
5. Prioriteit 5. Medewerking aan de organisatie van het Europees voorzitterschap van 2010
6. Prioriteit 6. Normalisering en labeling.
7. Last but not least. Een nieuwe dimensie voor de informatieoverdracht.

Een jaar later dienen al deze prioriteiten te worden toegelicht en geëvalueerd.

1. Verspreiding van informatie. Dit punt is rechtstreeks in verband te brengen met het punt "Last but not least. Een nieuwe dimensie voor de informatieoverdracht"

De informatie van het BDF werd langs verschillende kanalen verspreid. Dat is het resultaat van zowel een wil als van een vraag van buitenaf; het wijst erop dat de vereniging in goede gezondheid is en dat de opdracht en het belang ervan worden ondersteund en beklemtoond.

Directo, natuurlijk. Maar ook meer

Het BDF verspreidde 5 directo's en een reeks specifieke fiches waarvoor een dringende reactie gewenst was. Dat zou weinig zijn als het werk van de vzw enkel daaraan zou worden afgemeten. Het BDF stelde ook vragen aan en ontmoette

- de beleidsverantwoordelijken en de deskundigen inzake mensenrechten in het dossier van het VN-verdrag (er mag niet worden vergeten dat in België maar liefst 8 parlementen het verdrag moesten ratificeren: dat betekent talloze brieven, telefoongesprekken en persoonlijke ontmoetingen).
- de beleidsverantwoordelijken, juristen, ambtenaren en andere deskundigen met betrekking tot de dienstenrichtlijn,
- de verantwoordelijken van de luchthavens en van de NMBS voor de implementatie van de Europese verordeningen
- de ambtenaren van de administratie voor het voorstel van richtlijn "artikel 13".

In al deze dossiers pleegde het BDF ook overleg met het EDF.

Het BDF heft zich dus niet beperkt tot het informeren van zijn leden, het is ook op de voorgrond getreden als hoofdrolspeler. Dat was niet altijd gemakkelijk. Het BDF heeft vele deuren moeten intrappen waarachter de zorg voor de insluiting van personen met een handicap ver te zoeken of slecht gekend was.

Meer nog, naast de identificatie van de actoren en de interpellatie ervan, heeft het BDF gepoogd om de krachten te bundelen en de

inspanningen te coördineren, door de organisatie van vergaderingen (conferentie over de dienstenrichtlijn op 2 oktober, uitnodiging van de parlements kandidaten voor de voorstelling van het BDF-memorandum op 27 april ter voorbereiding van de Europese verkiezingen van juni).

We herinneren ook aan de actieve samenwerkingsverbanden tussen het BDF en de NHRPH: alle Europese en internationale informatie wordt aan de NHRPH bezorgd en op die manier verspreid onder een groot deel van de Belgische verenigingen.

In vele dossiers is het de NHRPH zelf die het advies van het BDF vraagt.

Naast zijn deelname aan de statutaire vergaderingen van het EDF, heeft het BDF niet minder dan 5 informatiesessies verzorgd bij verenigingen die al dan niet lid waren en heeft het in 2009 deelgenomen aan meer dan tien nationale of Europese evenementen rond al even uiteenlopende thema's zoals

- het VN-verdrag (opvolgingsstructuur, artikel 12 - handelingsbekwaamheid),
- de toegankelijkheid van metronetten in Budapest
- de desinstitutionalisering
- de deelname van het middenveld aan de organisatie van het voorzitterschap
- independent living
- enz.

Dossiers zoals dat van de toegankelijkheid van vliegtuigen voor personen met een handicap (verordening 1107/2006), dat van de toegankelijkheid van treinen en spoorweginfrastructuren voor PH (verordening 1371/2007), dat van de ratificering en de implementatie van het VN-verdrag inzake de rechten van PH en het voorstel van richtlijn van de Raad betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid (COM(2008) 426 definitief) zijn allen dossiers waarin externe actoren enorm veel informatie hebben gevraagd aan het BDF (luchthavens, NMBS in het kader van de opmaak van een toegankelijkheidshandleiding "revalor" voor de maatschappijen

Infrabel en NMBS Holding, omvang en beperkingen van de toegang van PH tot financiële producten en verzekeringen, enz.). Het BDF heeft in al zijn dossiers officieel zijn standpunt uitgedrukt, dat trouwens verschillende keren werd overgenomen.

Onze verenigingen zelf stellen ons regelmatig specifieke doelgerichte vragen (onderwijs, toegankelijkheid van vliegtuigen, toegankelijkheid van de stembureaus, juridische begrippen, ...).

Tijdens twee ontmoetingen die we organiseerden, konden we met externe actoren rond de tafel zitten: de voorstelling van het memorandum van het BDF voor de Belgische kandidaten voor het Europees parlement van 27 april en de informatiesessie van 2 oktober over de liberalisering van de diensten waarop de adviesraden, de administraties en de verenigingen aanwezig waren.

Het BDF werkte nauw samen met een aantal van zijn zusterstructuren in andere landen: voor het dossier inzake de toegang tot diensten en instellingen werd samengewerkt met Frankrijk en voor het dossier inzake de toegankelijkheid van het openbaar vervoer werd samengewerkt met Hongarije.

Tot slot kreeg het BDF talrijke vragen over vele verschillende dossiers, zowel van het EDF zelf als van andere supranationale ngo's (European Foundation Center, International Disability Alliance). In sommige gevallen is het ook de bedoeling om rechtstreeks mee te denken met de Europese instanties zelf (de Europese Commissie, het Economisch en Sociaal Comité, de Raad van Europa-CAHPAH, de High Level Group, het Bureau van de Verenigde Naties, het Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten, ...). Het BDF krijgt ook vragen van consultants en universiteiten. De dossiers die dit jaar aan bod kwamen waren de invloed van de crisis op de situatie van PH, tewerkstelling en integratie van PH, independent living, ...

Deze zichtbaarheid en deze voortdurende overdracht van informatie laat de verenigingen die lid zijn van het BDF niet alleen toe om deze informatie te gebruiken bij het bepalen van hun prioriteiten en bij het ontwikkelen van hun acties, maak ook om hun bekommernissen kenbaar te maken in de hoogste beslissingsferen.

Dit is fundamenteel in het besluitvormingsproces: de participatie van de PH zelf en van hun verenigingen is de enige manier om de beslissingen volledig te kunnen afstemmen op de bekommernissen

van de PH. Het BDF koestert op dit vlak enorme verwachtingen ten aanzien van zijn leden. Onder toezicht van het bureau, speelt het secretariaat de bijdragen altijd zo snel mogelijk door.

Last but not least: het secretariaat heeft ook aan de ontwikkeling van de website gewerkt.

Over een website beschikken was een steeds dringender eis geworden van de algemene vergadering. In de loop van 2007 en 2008 waren er al stappen ondernomen, maar die liepen allemaal vast op een groot struikelblok: de ontwikkelingskosten. Alle overwogen mogelijkheden bleken steeds te duur, in het bijzonder door het feit dat de website in 4 talen beschikbaar diende te zijn: Nederlands, Frans, Duits en, vermits we ook op Europees niveau meespelen, Engels.

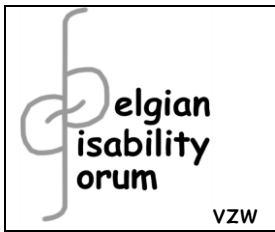
Tijdens de algemene vergadering van januari 2009 kon uiteindelijk de beslissing worden genomen: een budget van 8000,00 € werd voor dit project voorbehouden. Een relatief ambitieus actieplan moest ervoor zorgen dat het BDF in de herfst over een website zou beschikken. Die planning was ongetwijfeld iets te optimistisch.

Het bestek werd in het voorjaar voorbereid. Het project werd toen drastisch gewijzigd: omdat de NHRPH op hetzelfde moment ook zijn website wilde ontwikkelen, werd beslist om beide projecten samen te voegen.

Omdat het secretariaat van de NHRPH en dat van het BDF wordt verzorgd door één team van 5 personeelsleden van de FOD Sociale Zekerheid, bood één offerteaanvraag voor beide sites de garantie dat men zou beschikken over twee sites gebaseerd op dezelfde technologie. Dit element was essentieel: het beheer en het bijwerken van de site zou er aanzienlijk eenvoudiger door worden.

De administratieve procedure voor deze offerteaanvraag besloeg de periode van mei tot december. De opdracht werd eind 2009 toegewezen. Vermits er een ontwikkelingsperiode van 50 werkdagen is voorzien in het bestek, zal het BDF dus vanaf midden maart 2010 over zijn website beschikken.

In 2009 is er dus op de achtergrond veel werk verricht voor dit project. In de lente van 2010 zal ermee kunnen worden uitgepakt ...

2. Sensibilisering en lobbying

In alle voormelde dossiers heeft het BDF steeds een duidelijk en concreet standpunt aangehouden: er dient rekening te worden gehouden met de behoeften van alle PH bij de ontwikkeling van alle beleidsmaatregelen. Bovendien is in onze vergrijzende maatschappijen de materiële of intellectuele toegankelijkheid voor iedereen een middel om uitsluiting zo veel mogelijk te voorkomen. Een aangepaste omgeving is ook een reële groeifactor in de economie.

Er bereiken ons vaak bemoedigende reacties, ook al is er soms nog een lange en vaak trage weg af te leggen.

Het secretariaat van het BDF beschikt jammer genoeg niet over het personeel om op een doorgedreven en gediversifieerde manier te informeren en te sensibiliseren. Ook al kunnen we op federaal niveau op veel steun rekenen van de NHRPH voor de overdracht van informatie, toch kunnen de twee secretariaatsmedewerkers niet langer voldoen aan de vragen die van overal komen.

Het is ook verbijsterend vast te stellen dat de versnippering van de bevoegdheden, die bedoeld was om de antwoorden van de wetgever beter te kunnen afstemmen op de vragen van de burgers in de praktijk leidt tot een versnippering van de dossiers onder verschillende actoren die op een weinig gestructureerde manier met elkaar samenwerken of helemaal niet samenwerken. Deze situatie komt uiteraard niet ten goede aan de personen met een handicap zelf, die onvoldoende toegang hebben tot hun rechten waar ze volgens de regelgevende teksten wel aanspraak op maken.

Telkens het daartoe de gelegenheid krijgt, beklemtoont het BDF de noodzaak om de acties te coördineren en bruggen te slaan tussen en binnen de verschillende overheidsniveaus.

Er waren heel veel dossiers dit jaar en opnieuw werden de inspanningen geconcentreerd op de prioriteiten die tijdens de vorige algemene vergadering werden goedgekeurd.

3. VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap

Ter herinnering, het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap en het bijhorende facultatieve protocol werden op 13 december 2006 goedgekeurd door de algemene vergadering van de Verenigde Naties. Op 30 maart 2007 ondertekenden België en andere Europese landen, evenals de Europese Gemeenschap, het verdrag en het facultatieve protocol. Die morele verbintenis moest toen worden omgezet in een dwingende juridische verbintenis op alle Belgische overheidsniveaus.

Dit dossier heeft talloze facetten:

- het ratificeringsproces zelf
- de analyse en de implementering van de artikelen
- het instrument voor de opvolging van het verdrag
- de positionering van de Europese Unie ten aanzien van dit nieuwe instrument voor de "gelijkmaking" van personen met een handicap, voor de materies waarvoor ze samen met de lidstaten of alleen bevoegd is

De ratificeringsprocedure in België

De belangrijkste doelstelling begin 2009 was het verdrag zo snel mogelijk te ratificeren. Dat was helemaal niet vanzelfsprekend: in bepaalde kringen was er een zekere onverschilligheid en zelfs weerstand ("waarom een nieuw verdrag terwijl België het verdrag van de rechten van de mens en het verdrag van de rechten van het kind heeft ondertekend?") en ook voor de regionale verkiezingen van juni werden gevreesd: de parlementaire allianties en de prioriteiten van de kabinetten zouden er onvermijdelijk sterk door worden gewijzigd. En niet minder dan 8 parlementen dienden het verdrag goed te keuren alvorens de tekst in New York te kunnen indienen en zo de internationale erkenning te verkrijgen!

Er werd een echte race tegen de klok gestart. Met respect voor de andere prioriteiten, wierp het secretariaat zich in het strijdtoneel: brieven aan de ministers-presidenten en aan de ministers bevoegd voor personen met een handicap, telefoongesprekken en e-mails voor het sensibiliseren van de kabinetschefs, van de ambtenaren

die bij de administratie verantwoordelijk zijn voor het dossier en van de Commissiesecretarissen en de secretaris van de algemene vergadering van het Parlement, interpellaties in het Parlement, persoonlijke ontmoetingen, ... Tegelijk om het belang van het instrument te benadrukken (België ratificeert niet alle dagen een internationaal verdrag en het wetgevend traject is strikt vastgelegd) én om deze actoren te sensibiliseren en tot actie aan te sporen.

Iets wat we er zeker ook moeten uit onthouden, is de geweldige mobilisering van onze verenigingen ter ondersteuning van het werk van het secretariaat. Die collectieve mobilisering leidde ertoe dat het verdrag op 1 augustus 2009 effectief van toepassing werd op het Belgisch grondgebied.

De gevolgen van de ratificering

Met dit verdrag wordt handicap een rechtskwestie in plaats van een probleem dat aan de verschillende staten wordt overgelaten.

- Ratificering van het verdrag

De ratificering betekent dat België zich er in al zijn geledingen toe verbindt om alle principes van het verdrag om te zetten in de federale wetgeving en in de wetgeving van de deelgebieden. Het verdrag wil een mensenrechteninstrument zijn met een expliciete sociale dimensie. Dit verdrag is een belangrijk element in het geheel van de verdragen van de Verenigde Naties die de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens concreter willen maken en die ook mechanismen voor de daadwerkelijke toepassing ervan invoeren. Het bevestigt opnieuw dat alle personen met een handicap alle fundamentele rechten en vrijheden in alle domeinen van het leven moeten kunnen genieten, met inbegrip van het recht op leven en de toegang tot onderwijs, verzorging en verzekering. De rechtsbekwaamheid van de PH wordt vermoed en moet concreet worden ondersteund in de dagelijkse uitoefening ervan.

Een handicap wordt niet langer beschouwd als een probleem van maatschappelijk welzijn maar als een mensenrechtenkwestie, waarbij wordt erkend dat de maatschappelijke barrières en de vooroordelen zelf belemmerende factoren zijn.

Fundamenteel wil dat zeggen dat, in een proceslogica, deze maatregelen een anti-discriminatie wetgeving dienen te omvatten, dat ze de wetten en praktijken dienen weg te werken die personen met een handicap discrimineren en dat ze daarmee rekening dienen te houden bij de goedkeuring van nieuwe programma's of nieuwe beleidsmaatregelen, zowel op federaal niveau als op het niveau van de deelgebieden. Ook de diensten, goederen en infrastructuren zullen toegankelijk moeten worden gemaakt voor personen met een handicap.

- Ratificering van het aanvullende protocol

België verklaart zich te onderwerpen aan de toepassing van het verdrag, maar stemt er ook in toe zich te onderwerpen aan de autoriteit van een internationaal comité voor de opvolging van het verdrag dat ertoe gemachtigd is klachten van particulieren en groepen te ontvangen.

Rapportering en opvolgingsstructuur

Concreet moet het eerste officiële rapport betreffende de situatie van personen met een handicap en betreffende de aanpassing van de Belgische regelgeving ten laatste op 1 augustus 2011 worden ingediend.

Het BDF is van oordeel dat eerst artikel 33 moet worden aangepakt en dat er een opvolgingsstructuur moet worden ingevoerd die tegelijk het aanpassingsproces kan opvolgen en stimuleren. De daadwerkelijke participatie van de (organisaties van) PH dient te gebeuren in overeenstemming met de criteria van Parijs.

Nog vóór de ratificering van het verdrag, hadden het BDF en de NHRPH reeds nagedacht over de in te voeren structuur ter implementering van artikel 33 in België. De NHRPH had een advies ingediend dat in die zin grotendeels was overlegd met het BDF.

In juli 2008 werd, in het kader van de interministeriële conferentie, een werkgroep opgericht waarin de federale overheden en de

overheden van de deelgebieden zijn vertegenwoordigd, met het oog op de invoering van bepaalde onafhankelijke opvolgingsmechanismen, zoals voorzien in artikel 33 van het verdrag.

In april 2009 gaat de IMC er unaniem mee akkoord:

- *om de voorgestelde dubbele structuur in te voeren*
- *dat de beslissingen inzake de invoering van de structuur genomen dienen te worden na de installatie van de nieuwe regeringen van de gewest- en gemeenschapsregeringen*
- *om aan de werkgroep "Internationale relaties" te vragen verder na te denken over voorstellen met betrekking tot de implementatie na de installatie van de nieuwe gewest- en gemeenschapsregeringen.*

Het BDF heeft ook nagedacht over de inhoud van het verdrag en heeft deelgenomen aan vergaderingen over artikel 12 betreffende de rechtsbekwaamheid van PH.

Ratificering door de Europese Unie

Ter herinnering, op basis van de onderhandelingsrichtlijnen die op 24 mei 2004 werden goedgekeurd door de Raad, heeft de Commissie mee het verdrag onderhandeld namens de Europese Gemeenschap.

Op 27 februari 2007 overlegde de Commissie een Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de ondertekening namens de Europese Gemeenschap van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap en het facultatieve protocol bij dit verdrag (COM(2007) 77).

Op 26 november 2009 gaf de Raad groen licht voor de ratificering, door de Europese Gemeenschap (EG), van het VN-verdrag van van 2006 inzake de rechten van personen met een handicap. Dit verdrag is het eerste internationale verdrag inzake mensenrechten dat de Europese Gemeenschap mee ondertekent.

Vanzelfsprekend geldt het subsidiariteitsbeginsel omwille van de gemengde bevoegdheden waarop het verdrag van de Verenigde

Naties en het facultatieve protocol betrekking hebben. Aangezien het gaat om bevoegdheden van zowel de Gemeenschap als van de lidstaten, dient dit verdrag te worden geratificeerd door de Gemeenschap en de lidstaten samen. Overeenkomstig artikel 300, paragraaf 2, van het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, is het enige geschikte juridische instrument een beslissing van de Raad, vermits het gaat om de ondertekening van een internationale normatieve tekst door de Gemeenschap.

Artikel 3 van de beslissing bepaalt het volgende:

Wat onderwerpen betreft die tot de bevoegdheid van de Gemeenschap behoren, is de Commissie het contactpunt voor aangelegenheden die betrekking hebben op de uitvoering van het VN-verdrag, overeenkomstig artikel 33, lid 1, van het VN-verdrag.

De communautaire instellingen kunnen overeenkomstig artikel 33, lid 1, van het VN-verdrag een coördinatiesysteem instellen.

Overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het VN-verdrag beslist de Raad op grond van een voorstel van de Commissie over de aanwijzing of oprichting van een kader, met een of meer onafhankelijke instanties, om de uitvoering van het verdrag te bevorderen, te beschermen en te monitoren met betrekking tot aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de Gemeenschap behoren.

Tot slot bepaalt artikel 5 dat de lidstaten bij de Commissie verslagen moeten indienen met betrekking tot aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de Gemeenschap behoren, zodat zij deze kan bundelen en bij het Comité voor de rechten van personen met een handicap kan indienen overeenkomstig artikel 35, leden 1 en 2, van het VN-verdrag. De Commissie is bevoegd om de modus operandi voor deze verslaglegging vast te stellen.

De Commissie bereidt thans haar actieplan handicap 2010-2020 voor en wenst het actief te koppelen aan de filosofie van het verdrag. Ze hoopt het te kunnen voorleggen tijdens het Spaanse voorzitterschap. Met de hoop op een snelle ratificering, werkt ze ook aan de Gedragscode van artikel 3 en aan de rapportering van artikel 5 van de beslissing van de Raad.

Het BDF heeft deze ontwikkelingen opgevolgd in 2009 en zal in 2010 minstens technische informatie blijven verstrekken in verband met dit luik.

4. Europese richtlijn personen met een handicap

Ter herinnering, het voorstel voor een richtlijn van de Raad van 2 juli 2008 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid (COM(2008) 426 definitief) is geworteld in het succes van de petitie voor een betere integratie van PH, die het EDF startte in 2006.

Thans bestaat er enkel op het vlak van tewerkstelling Europese wetgeving tegen de discriminatie van personen met een handicap.

Hoewel het erkende motief van deze richtlijn het opheffen is van de discriminaties in alle domeinen van het leven voor alle minderheden, is dit beginsel in de huidige versie verre van volledig uitgewerkt op het vlak van de behoeften van PH.

Het proces is ook zo lang en zwaar omdat de Raad er bij unanimité moet over stemmen. Dat betekent concreet dat wanneer een belangrijke staat voor de richtlijn weigert te stemmen, het zou kunnen dat het ontwerp gewoonweg wordt begraven. In april 2009 heeft het Europees Parlement een tekst goedgekeurd die, met name onder impuls van het EDF, werd aangevuld met passages die de PH in ruime mate "insluiten" (zie directie 47). De Raad van de Europese Unie is natuurlijk veel genuanceerder: hoewel de meerderheid van de landen het initiatief ondersteunen, zijn sommige landen terughoudend op het vlak van de bescherming van de religieuze vrijheden (dragen van hoofddoeken) en willen sommige landen om culturele redenen discriminaties ten aanzien van homoseksuelen behouden.

In 2009 werd het dossier beheerd onder Tsjechisch en Zweeds voorzitterschap. Onder Tsjechisch voorzitterschap vorderden de werkzaamheden niet, de Zweden waren veel actiever en organiseerden niet minder dan 6 vergaderingen van de Raad. Wat PH betreft, voorziet de huidige versie hoofdzakelijk in:

- Een verduidelijking van de contouren van de verplichtingen inzake toegang tot goederen en diensten voor PH

- Een duidelijker afbakening van de respectievelijke bevoegdheidsgebieden van de staten en van de Europese Commissie
- Een schets van de filosofie achter het toegankelijkheidsbeginsel op basis van de definitie die het verdrag geeft
- De nuancering van de vereiste inzake redelijke aanpassingen en de vereiste om de daadwerkelijke toegang te verzekeren
- Een kalender van de redelijke aanpassingen aan te brengen aan gebouwen naargelang ze nieuw (5 jaar) of oud (20 jaar) zijn

Een hele reeks vragen blijft onbeslist (de toegang tot financiële producten en verzekeringsproducten, de noodzaak om een onderscheid te maken tussen redelijke en onredelijke aanpassingen, de wettige gedifferentieerde behandeling omwille van een handicap, ...)

Het BDF zal zich veeleisend blijven opstellen en houdt vast aan zijn eisen inzake principiële en onvoorwaardelijke toegang tot onderwijs en tot financiële producten en verzekeringsproducten; deze eis werd reeds kenbaar gemaakt aan het EDF zal in 2010 worden herhaald.

5. Medewerking aan de organisatie van het Europees voorzitterschap van 2010

De Staatssecretaris voor Europese Zaken startte eind 2008 een consultatie via het internet op en organiseerde ook een reeks ontmoetingen tussen de verschillende politieke, economische, sociale, ... actoren rond grote thema's, zoals de crisis, duurzame ontwikkeling, de participatie van het middenveld in de besluitvorming, ...

Het BDF nam deel aan een aantal van deze ontmoetingen en nam de gelegenheid te baat om een officiële erkenning te verkrijgen van de medewerking van de verenigingen van PH aan de voorbereiding van het voorzitterschap. Ook gesterkt door de filosofie rond de participatie van PH die het verdrag inzake de rechten van PH aanhangt, wist het BDF de NHRPH er moeiteloos van te overtuigen dat hij een plaats moest opeisen in de organisatie van de

evenementen rond handicap door het Belgische voorzitterschap in de tweede helft van 2010.

Uiteindelijk zullen er twee belangrijke evenementen worden georganiseerd met de officiële medewerking van de NHRPH en het BDF (beiden officieel opgenomen in het stuurcomité van deze 2 evenementen):

- 18 en 19 oktober 2010 – Brussel: Rondetafel Handicap en armoede, onder toezicht van de Programmatorische Federale Overheidsdienst (POD) Maatschappelijke Integratie. Het verband tussen handicap en armoede zal tijdens de Rondetafel op verschillende tijdstippen worden besproken.
- 18 en 19 november 2010 – Brussel: strategie van de Europese Unie inzake handicap – gekoppeld aan het Verdrag inzake de rechten van PH. Het centrale thema van dit evenement zal de concrete uitwerking zijn van artikel 33 van het verdrag inzake de rechten van PH in België, in andere landen en op het niveau van de Europese Unie. De Europese Commissie is medeorganisator van het evenement. Deze conferentie zal worden gevolgd door een OR van het EDF.

Het BDF zal ook de RvB van het EDF organiseren die zal doorgaan op 20 en 21 november.

Het is de bedoeling om tijdens deze 2 evenementen tot een beleidsverklaring te komen, zowel op Europees als op nationaal vlak, die dwingend is voor het vervolg van het beleidsontwikkelingsproces.

Er werden twee werkgroepen samengesteld uit de verenigingen die deel uitmaken van de NHRPH en het BDF.

De eerste werkgroep vergaderde in december om de contouren te verkennen van de behoeften, de belangen en de uitdagingen die aan bod moeten komen tijdens de "Rondetafel Handicap en armoede".

6. Normalisering en labeling.

Het einde van 2008 werd voor het BDF gekenmerkt door het opduiken van een voor het BDF nieuw thema, nl. normalisering.

Het gaat om een veelbelovend onderzoeksgebied voor een substantiële verbetering van de toegang van personen met een handicap tot producten en diensten die zo zijn opgevat dat ze tegemoetkomen aan de behoeften van zo veel mogelijk personen, en dus ook aan de specifieke handicapkenmerken.

Begin 2009, werd overeengekomen om dit dossier over te dragen aan de NHRPH.

In eerste instantie was het de bedoeling om een werkgroep op te richten waarin de verschillende betrokken actoren die actief zijn op het vlak van handicap (de NHRPH, de gewestelijke adviesraden, de verenigingen en het BDF) zouden vertegenwoordigd zijn en die zou bepalen voor welke producten en diensten een normalisering het meeste nut zou hebben.

In tweede instantie zouden er contacten worden gelegd met de actoren uit de industrie die de geïdentificeerde producten en diensten leveren om te bekomen dat er werkelijk rekening zou worden gehouden met de behoeften en verwachtingen van de personen met een handicap.

Bij dit ontwerp van actieplan is het gebleven, wegens tijds- en personeelsgebrek. Het werk zou terug op de sporen moeten worden gezet in 2010.

7. We kunnen dit jaarverslag niet afsluiten zonder het ook te hebben over het project dat het BDF heeft uitgewerkt met betrekking tot de legitimatiekaart.

In februari 2009 maakte het BDF een nota op waarin het de invoering van een Europese legitimatiekaart voor personen met een handicap bepleitte.

Er werd vertrokken vanuit de vaststelling dat in een aantal gevallen de parkeerkaart het enige middel is waarover personen met een handicap beschikken om zich te legitimeren voor het verkrijgen van toegangsfaciliteiten of speciale tarieven. De parkeerkaart is echter totaal ongeschikt voor dit gebruik: meestal moet de houder ze

achter de voorruit van zijn voertuig plaatsen en kan hij ze dan ook niet voorleggen om toegang te krijgen tot een zwembad, tot het openbaar vervoer, tot een schouwburg, ...

De legitimatiekaart zou ter beschikking worden gesteld van elke Europese burger met een handicap, op basis van de erkenningscriteria van zijn land van oorsprong. Ze zou geldig zijn op het volledige Europese grondgebied.

De kaart zou de persoon met een handicap garanderen dat hij zich vrij zou kunnen verplaatsen en dat hij vrije toegang zou hebben tot goederen en diensten, op gelijke basis met de personen met een handicap van het land waar hij verblijft. Het gebruik ervan zou strikt vrijwillig zijn: als de persoon zijn kaart niet voorlegt, kan hij geen gebruik maken van de specifieke dienst. Over het algemeen zou de functie ervan gelijkaardig zijn aan die van de identiteitskaart, die onder andere toelaat om de leeftijd van een persoon te bewijzen en zo het genot van een voorkeurstarief te rechtvaardigen.

De legitimatiekaart zou het niet mogelijk maken om andere voordelen te genieten dan die van het land van verblijf. Ze zou het niet mogelijk maken om voordelen te verkrijgen van een socialezekerheidsregeling.

Het BDF heeft deze nota op tafel gelegd bij de NHRPH en heeft zijn steun gekregen. Het BDF heeft deze nota eveneens op tafel gelegd tijdens de algemene vergadering van het EDF, die ze heeft goedgekeurd. Het project werd in aansluiting daarop voorgesteld aan de Tsjechische en de Hongaarse Nationale Raden. Het project werd overal enthousiast onthaald. Het project vond tot slot ook gehoor bij de Staatssecretaris voor Personen met een handicap. Wij hopen dat hij de gelegenheid zal krijgen om het idee te verdedigen tijdens het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie in de tweede helft van 2010.